

Leerrede over Openbaring 15: 2 t/m 4, uitgesproken op Woensdagavond 21/07/48 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen: Psalm 89: 8
Lezen: Openbaring 13

Voorrede.

Het is een heel bekend vers dat wij zo-even zongen. Algemeen wordt het genoemd, de aloude kerkzang:

Gij toch, Gij zijt hun roem, de kracht van hunne kracht ...

Laat ons hierop acht geven, daar het in de loop der eeuwen een ontboezeming geweest is van de kerk en gemeente Gods, dat Hij dat inderdaad ook is: de roem, de kracht van hunne kracht, of, gelijk het onberijmd staat: "Gij zijt de heerlijkheid hunner sterkte."

Daarin ligt vervat, dat wij - om dit lied uit de diepste grond des harten met de ganse kerk te kunnen zingen - noodzakelijkerwijs ook moeten leren kennen, dat al wat van ons is, alle roem van de mens, noodzakelijk te gronde moet gaan. Dat al onze kracht, wàt ook, waar wij bij onszelf verwachting van hebben, ons als niets en als ijdelheid ontvalt. Want de Heere Christus is zulk een Heere, Wiens ambt en werk het is, alles voor ons te zijn, daarom dóét Hij ook alles aan een ellendige. Maar als wij niet loslaten en prijsgeven alle vermening bij onszelf, dan doet Hij aan ons niets! Immers, dat zou in strijd zijn met Zijn eer en de heerlijkheid van Zijn Persoon en Middelaarsambt en bediening! Wij iets zijn, en wij wat vermogen, en dan Christus dáárin Zich bewijzen om het tekort, het gebrek, de leemte die ons werken en doen insluiten, aan te vullen? Dat kàn niet! Dat gedooft Zijn glorie niet!

Wij hebben daarom dit te leren, dat wij als Adamskinderen roemloos in ons stamhoofd te gronde zijn gegaan, en dat er van ons mensen nooit ofte nimmer iets is te verwachten. Te leren, dat wij zijn in een staat van algehele dood en totale onmacht tot het goede, wat de kerk van de oude rijm deed zingen: "Vermogen wij ooit iets, dat alles komt van U, Die ons tot sterkte zijt bevonden nu, en te allen stonde." Die hebben dus ook verstaan: niets van de mens. Waar die lage staat wordt ingenomen, hoe die ook tegen onze natuur is, daar is plaats voor Christus.

In de loop der eeuwen, en nòg te allen tijd, zijn er geweest, die deze lage plaats hebben moeten aanpakken: ik ben een schepsel Gods, maar ik ben in Adam roemloos ten onder gegaan. Ja, ik ben in een staat van totale onmacht tot het goede, bij wie het nodig is, dat een ander de plaats voor hem inneemt, om alles te doen en alles te zijn tot leven en zaligheid. Daartoe dan is Jezus Christus van de Vader verordineerd, en met de Heilige Geest gezalfd tot een volkomen Middelaar.

Daarom zegt ook de Catechismus: "Van tweeën één, òf Jezus moet geen volkomen Zaligmaker zijn, òf die deze Zaligmaker met een waar geloof aannemen, moeten alles in Hem hebben, dat tot hun zaligheid van node is." Alzo wordt het ervaren. Daarom zingt de kerk:

Uw vrije gunst alleen wordt d' ere toegebracht;
Wij steken 't hoofd omhoog en zullen d'eerkroon dragen ...

Hoe hebben wij dat te verstaan: "Wij steken 't hoofd omhoog?" Is dat zo, gelijk het wel eens gezegd wordt: Christus is het Hoofd, en Die steken wij omhoog, Die verheffen wij? Neen, dat is eigenlijk de bedoeling niet. De bedoeling is dit: als wij die lage plaats innemen, en wij niets zijn, daar is Jezus Christus alles. Want het begint hier al, dat in kruis, lijden, in allerhande ellende het ervaren wordt, dat wij in ons Hoofd Jezus Christus al beginnen het hoofd boven de gebreken te verheffen, en te roemen.

Waarin? In vrije genade: dat de Koning van Isrels God gegeven is, opdat wij in Hem alles zouden hebben wat tot het leven en een eeuwige zaligheid van node is. Dat Hij dus de Persoon is, Die ons uit God geworden is tot roemens, lovens- en juichensstof. Wij al grondiger en omvangrijker zouden leren kennen:

... het niet uit ons, het al uit Hem,
zo reizen wij naar Jeruzalem.

om daardoor gevormd te worden.

Als onze loopbaan geëindigd is en wij geschikt en een onderwerp zouden zijn, om alsdan de kroon voor het Lam neer te werpen in het: "Gij, Gij, Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, en Gij hebt ons gemaakt tot koningen en tot priesters Gode en den Vader." Want hierboven wordt niet het minste geluid gehoord van "ik", daar wordt alleen gehoord "U".

Hij, Die alles is, wordt dan - omdat Hij alles is - ook volkomen op de rechte wijze geëerd. Ik vraag tot dat einde een wijle uw aandacht voor het Woord der Schriftuur. Doch zoeken wij vooraf Zijn aangezicht om een verbeurde zegen.

Tekst.

Het woord vindt u in het 15e hoofdstuk uit de Openbaring van Johannes, nader het 2e t/m het 4e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

- 2. En ik zag als een glazen zee, met vuur gemengd; en die de overwinning hadden van het beest, en van zijn beeld, en van zijn merkten, en van het getal zijns naams, welke stonden aan de glazen zee, hebbende de citers Gods;*
- 3. En zij zongen het gezang van Mozes, de dienstknecht Gods, en het gezang des Lams, zeggende: Groot en wonderlijk zijn Uwe werken, Heere, Gij almachtige God, rechtvaardig en waarachtig zijn Uw wegen, Gij Koning der heiligen!*
- 4. Wie zou U niet vrezen, Heere, en Uw Naam niet verheerlijken? Want Gij zijt alleen heilig; want alle volken zullen komen, en voor U aanbidden; want Uw oordelen zijn openbaar geworden.*

Leerrede.

Wij zijn begonnen met er op te wijzen, dat de zaligheid bestaat in de eer en in de roem van Christus. Want Zijn eer en roem is onze zaligheid, en onze zaligheid is Zijn eer en roem. Die staan ten nauwst met elkaar in verband. Is het wonder, dat satan, de grote tegenvoeter van Christus, die zijn oorspronkelijke strijd al heeft verloren, alles in het werk stelt om dat te verdonkeremen? Hij heeft de strijd al verloren, hij is de verslagen vijand, want op Golgotha heeft hij het onderspit moeten delven. De slag die hij in het paradijs heeft ontvangen - waar God in macht en met gezag sprak: "Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en haar zaad; Datzelve zal u de kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen" - is door Christus bevestigd op Golgotha.

Daar is alles vervuld, daar is satan de verslagene geworden. Maar al heeft hij het onderspit moeten delven, al is hij verzekerd dat hij het verloren heeft en dat zijn oordeel vaststaat, hij blijft, onder de toelating Gods, woeden tot de jongste dag, om Christus en Zijn rijk afbreuk te doen. Laat een ieder persoonlijk daar rekening mee houden. Want, als wij wensen tot het genaderijk van Christus gerekend te worden - dat zoeken - of in zoverre wij inzetten in dat Koninkrijk hebben leren kennen, dan steeds bedenken, dat het hier de strijdende kerk is.

Wij behoeven niet min of gering te denken over satan, want het is een duizendkunstenaar, die een zeer grote macht heeft, waarvoor alles buiten Christus moet onderdoen. Alleen Christus is de enige Overwinnaar, maar ook Hij alleen, en Hij schenkt Zijn volk de zegen.

Van die inhoud vinden wij hier in het ons zo-even gelezene, waarin Johannes spreekt: "En ik zag als een glazen zee, met vuur gemengd; en die de overwinning hadden van het beest, en van zijn beeld, en van zijn merkteken, en van het getal zijns naams." Dus hier is sprake van de overwinning op de antichrist, waarvan ons breedvoerig werd gelezen uit het 13e hoofdstuk van de Openbaring van Johannes, waarin wij gehoord hebben de opkomst van het beest. Nu zal ik niet over het beest, over zijn beeld, zijn merkteken en het getal zijns naams uitweiden, maar zal er zoveel van zeggen als nodig is om tot het doel te komen, dat zij - van wie hier sprake is - de overwinning op hem behaalden.

De antichrist dan wordt voorgesteld als een beest, hetwelk opkwam uit de zee. Ik versta daaronder (onder de antichrist) wat Johannes reeds gezegd had: "De antichrist komt en is alrede gekomen," zijnde de tegenvoeter van Christus. Anti is immers tégen! Zo heeft satan vanaf den beginne gewerkt tegen Christus.

Wij zouden kunnen gaan opnoemen zelfs al vanaf Kaïn, hoe Christus is tegengewerkt. Verder zouden wij het kunnen hebben over Lamech, over Babel en deszelfs opkomst, en zo van allerlei tégen Christus en Zijn eer, macht en gezag, en een omvèrwerping van hetgeen Hij heeft geordend. Maar in het bijzonder lezen wij in het Nieuwe Testament dat de antichrist komt, en dan wordt gezegd: "Hij is alrede gekomen."

De apostel legt dus daar de nadruk op: zijnde zulk een openbaring, die als uit de kerk voortkomt. Want het heidendom was heidendom, daarvan zou niet gezegd kunnen worden: "Komt, en is alrede gekomen." Wij verstaan daaronder, dat satan al in de eerste christengemeenten op een subtiële wijze tegen Christus is gaan werken. Immers, satan is begonnen met te leren dat bij het geloof in Christus moest komen: de onderhouding van dagen, weken, maanden, jaren. Hij ging dus bij het geloof in Christus, menselijke werken, inzettingen en ordeningen stellen, waartegen Paulus in de brief aan de Galaten krachtig te velde is getrokken. Hij zag daarin, dat het kruis van Christus ijdel gemaakt zou worden, en men geheel en al van Christus zou afgaan, en opgaan in eigen werken, in hoogmoed en eigendunk.

Die geest heeft zijn doorwerking gehad, onder alles door. Is zelfs zo openbaar geworden, dat uit de zee (uit de volkeren en wat daaronder te doen is) het gehele roomse rijk voor de dag is gekomen, als een totale openbaring van de antichrist, waardoor in de middeleeuwen de kennis van Christus geheel teloor was gegaan. Er was geen sprake meer van genade, maar van zèlf doen. Dat is de geest tégen Christus: de mens, ik! Om door eigen verdienste de hemel in te gaan, en op aarde te regeren als een god, maar alles buiten Christus.

Ik zal kort zijn. Dat heeft geduurd tot op de tijd, dat het God beliefte om in Dr. Maarten Luther (en met hem vele anderen) zulk een genade te schenken, dat het licht weer op de kandelaar geplaatst werd. Daarvan lezen wij in Openbaring 13: "En ik zag één van zijn hoofden (van het beest) als tot de dood gewond." Het deed zich aanzien, dat door de leer van vrije rechtvaardigmaking, zonder de werken, zalig uit genade, dat beest - die antichrist - geheel vernietigd zou worden. Dat deed zich aanzien vanwege de grote wond, maar dan lezen wij later, dat die dodelijke wond genezen werd.

Van lieverlede is daar herstel ingetreden, en de leer van vrije genade is al meer op de achtergrond geraakt. In hetzelfde hoofdstuk lezen wij van een ander beest, dat uit de aarde opkwam, hebbende twee hoornen, des Lams hoornen gelijk, dus een nabootsing van Christus. Daaronder verstaan wij hetzelfde beest, maar in een andere vorm. Eerst in wreedheid, een pardel gelijk, voeten als eens beers voeten, om alles te verscheuren en te vermorzelen. Maar nu anders, met lamshoornen.

Wij lezen dat het opkwam uit de aarde. Dus uit de aardsgeschiedenis van het mensdom, doch met een vertoning van deugd: zó moet het, en zó behoort het te zijn. Zelfs in allerlei mooie en godzalige leuzen, maar ... buiten Christus en de genade, hebbende niets anders ten doel dan wat het eerste beest beoogde, wiens dodelijke wond genezen was, weer helemaal tot zijn volle macht te doen komen. Dus: weg met de genade! Satan - de antichrist - hier openbaar regeren, met omverwerping van alle ordening van Christus op kerkelijk, maatschappelijk, ja op alle terrein. Immers, het is zelfs wel geweest dat de paus nadat hij keizers had gekroond, die kroon er met de voet weer aftrapte, terwijl Christus heeft geordend om de overheid te eren! Zo is dat een verwerping van Dezelve geweest: weg er mee, ja, kon het zijn, met alle wetten die Christus had ingesteld.

In onze tijd is het in dezelfde zin. Of de antichrist - die geest tegen Christus - de naam heeft van rooms-katholicisme, communisme, fascisme, of een christelijke naam, dat laat mij koud. Het is allemaal geest tegen Christus, dus openbaring van wat tegen Christus is. Wat voor benaming men er ook aan geeft in deze of in de voorgaande, dat maakt niet uit, want het loopt over de geest, en die is precies hetzelfde. Al is daar eens enige verschuiving in de werken, een andere vorm of naam, het loopt over de inhoud.

Het is satans toeleg om zijn oorspronkelijke macht, weer openbaar te brengen. Of het nu de paus is die regeert, zich die macht aanmatigt (want Christus heeft de wetten gesteld onder de overheid) of dat het de revolutiegeest is, het is allemaal hetzelfde: het is de geest tegen Christus. Dat is: het béést. Zó wordt het ronduit gesteld in de Schrift, opdat wij zouden bedenken, dat het een zaak is minderwaardig voor een ieder christen, die zich schepsel Gods weet, om daarmee te delen, dus laat staan om te vereren.

Vervolgens lezen wij dat dit beest met lamshoornen - de nabootsing van Christus - diegenen verleidt, die op de aarde wonen, met het doel om hetzelfde een beeld te maken gelijk aan het eerste beest. Ja, hetzelfde werd macht gegeven om het beeld van het beest een geest te geven, opdat het beeld van het beest ook zou spreken. Daaronder verstaan wij wat inmiddels over de gehele wereld verspreid, zoals het bondenstelsel, het verenigingsleven, zijnde een zaak buiten God en Zijn Woord om, doch tegen Christus.

Het zegt mij niets, of zo'n bond de naam heeft van christelijk of antichristelijk, want het is alles tegen Christus. Het lijkt maar een beeld, want het is er maar een vorm van zoals het geweest was (van de macht van de paus over de overheden, over koningen en keizers en monarchen), maar dat beeld heeft een geest, zodat het zelfs is, dat de overheden er danig rekening mede hebben te houden. Immers, als het niet overeenstemt met de volkswil dan proclameert de bond een staking en ligt het hele bedrijfsleven plat. Ja, zelfs van dien aard, dat als het niet naar de zin van het volk gaat, dan kunnen koningen, vorsten, presidenten (of hoedanig de staatsvorm ook is), ruimen. Is dat niet hetzelfde?

Neem bijvoorbeeld hoe de overheid hier, orde op zaken wilde stellen in Indië. Wat was de vrucht? In Amerika gingen de zeelieden staken, en in Australië weigerde men de schepen te lossen of te laden. Je moet maar een flinke bond hebben! Wie is nu de baas, de overheid, of dat beeld dat een geest heeft? Of het de naam heeft van christelijk of onchristelijk is precies hetzelfde; het is de geest van de antichrist.

Vervolgens lezen wij nog van een merkteken aan voorhoofd en rechterhand. Wat kan daaronder verstaan worden? Velen hebben dat uitgelegd, dat de rooms-katholieke kerk van haar gelovigen vraagt om een kruis te slaan met de rechterhand op voorhoofd en over de borst. Ik wil dat niet tegenspreken, maar ik neem het in deze zin, dat onder voorhoofd en rechterhand verstaan wordt alle denken en handelingen.

Immers, in de Schrift wordt onder rechterhand steeds - macht - mee voorgesteld. Zelfs wanneer er van het gezag van God sprake is, dan geschiedt dat onder de benaming: "Rechterhand Zijner sterkte."

Als het gaat over gave en verstand, dan wordt dat met - hoofd - aangemerkt. Hier is dus sprake dat én hoofd (verstand en zinnen) èn de kracht zodanig door het beest worden opgeëist, dat men niet in overeenstemming met God, met Zijn Woord en Wet mag handelen. Dus Christus geen Heer en Meester, maar satan en zijn openbaring door middel van de antichrist. Waaruit het is, dat, zo men daarmee niet deelt, men hier ten dode gedoemd is.

Als men dat niet wil, zeggend: "Ik wil noch met een bond, noch met welke beweging, vereniging, verzekering enz. iets te maken hebben, dan is men als een gedode, een uitgestotene uit geheel de maatschappij. Dat zijn feiten, die zaken zijn niet anders. Dat is alom te zien. Men kan wel zeggen: "Ik doe daaraan niet mee", alles goed en best, maar het gehele gestel is zo, en daar zitten wij in.

Als voorganger heb ik niet met zoveel wetten te maken als anderen, maar ik moet ook meebetalen aan de belastingen, waardoor ik heel de Nederlandse staat ook mede steun, zoals het nu is. En dat doet iedere Nederlander, daar komt niemand onderuit.

Hoewel men er niet achter staat, is men er als Nederlander toch bij betrokken. Dan is men een mens die hier niet meer hoort, die hoort in de oude tijd thuis. In deze moderne tijd past zo iemand niet meer, men telt dan dus niet meer mee. En praat daar maar over, reclameer maar, het haalt niets uit, men is als een gedode.

Voorts is in dit hoofdstuk sprake van het getal van het beest. Zijn getal, staat er is: "Zeshonderd zes en zestig." God heeft Zich geopenbaard onder het getal van zeven. Lees bijvoorbeeld in:

Zach. 4: 10

... daar zich toch die zeven verblijden zullen, als zij het tinnen gewicht zullen zien in de hand van Zerubbábel; dat zijn de ogen des HEEREN, die het ganse land doortrekken.

Zach. 3: 9

Want ziet, aangaande die steen, welke Ik gelegd heb voor het aangezicht van Josua, op die ene steen zullen zeven ogen wezen; ziet Ik zal zijn graveersel graveren, spreekt de HEERE der heirscharen, en Ik zal de ongerechtigheid dezes lands op enen dag wegnemen.

Openb. 4: 5

... en zeven vurige lampen waren brandende voor de troon, welke zijn de zeven geesten Gods.

Dus God Drie-enig heeft Zich onder het getal zeven geopenbaard. Hier is echter sprake van zes. Dat is bijna zeven. Bijna! En, heeft God Zich geopenbaard als God Drie-enig, hier hebben wij ook te doen met het getal 3. Drie maal zes. Dus: bijna God, als het kon Gode gelijk. Dat is de openbaring van de antichrist. Laat het voor ditmaal genoeg zijn, en laten wij nu overgaan tot de zaak waar hier in dit hoofdstuk sprake van is.

Wij lezen dan: "En ik zag als een glazen zee, met vuur gemengd; en die de overwinning hadden van het beest." Gij moogt opmerken dat zo-even gezegd is, dat wij allen midden in dat gestel zitten, en dat niemand daar onderuit komt, want wij zitten er in. Al zeggen wij: "Ik ben van al die wetten vrij", toch ondersteunen wij met de belastingen die wij opbrengen zulk een gestel, hetzij veel of weinig, maar daar doen wij allen aan mee, jong of oud, rijk of arm! Hoe kan hier nu sprake zijn van overwinning?

Let dan eens op de samenvatting van deze tekstwoorden. Wij lezen: "Ik zag als een glazen zee, met vuur gemengd." De kanttekenaar verwijst ons naar het volk Israëls op hun uittocht uit Egypte. Toen zij uit Egypte togen kwamen die mensen terecht bij de Rode Zee. Achter hen hun vijanden, terzijde de bergen, en vóór hen de zee. Wat nu? Er was geen weg en geen pad meer. Wat bleef over? Zij zagen niets anders dan hun ondergang!

En Mozes zelf, de vriend van God - die koning was in Jeschurun, als de hoofden des volks zich vergaderden, samen met de stammen Israëls - hoe was hij? Hij heiligde God de HEERE voor geheel Israël, zeggende: "Vreest niet, staat vast, en ziet het heil des HEEREN, dat Hij heden aan ulieden doen zal. De HEERE zal voor ulieden strijden, en gij zult stil zijn." Maar het schijnt dat Mozes ook geen uitkomst kon bezien, want wij lezen, - hoewel hij uitwendig geen misbaar maakte - dat God tegen hem zegt: "Wat roept gij tot Mij? Zeg de kinderen Israëls dat zij voorttrekken."

Als Mozes hen beveelt voort te trekken, maar ... dan komen zij bij de zee. Daar is geen pad. Neen, het is er niet. Maar wie woont er in de hemel? Dat is Hij, Die de aarde geschapen heeft, en Die ook de zee geschapen heeft, want:

Zijn' is de zee; z'is door Zijn kracht
met al het droge voortgebracht;
't moet alles naar Zijn wetten horen.

Alles het Zijne.

Hij wil dat Mozes zijn staf uitstrekt over de zee, en nu gaan de wateren (dat zijn ook de knechten Gods!) vanéén, en komt er een pad waar geen pad is. Het water gaat weg. Hoe komt dat?

Gòd baande door de woeste baren
en brede stromen - zingt de kerk - ons een pad;...

Nu maakt God een pad waar geen pad is. Maar bedenk wel, dat gebeurde in een staat van onmogelijkheid. Immers, voor 's mensen oog was er geen uitkomst. Wat bleef er dan over? Alleen de levende God, Die kan uitkomst geven waar alle uitkomst faalt. Dat is het eerste beeld. Het tweede beeld, is dit: Er stond in het heiligdom, zowel in de tabernakel in de woestijn als later in de tempel te Jeruzalem, een groot koperen wasvat, dat vanwege de grootte ook wel genoemd werd: de koperen zee.

De priesters waren krachtens de verkiezing Gods, Gode geheiligd tot Zijn dienst. Alhoewel zij Gode geheiligd waren tot Zijn dienst, ja ook de offerdieren daartoe waren afgezonderd, zo mochten zij toch niet tot God naderen - nòch priesters, nòch offerdieren - vóór en aleer zij bij de koperen zee terecht waren gekomen, de priesters zich gewassen hadden en ook de dieren gereinigd waren. Anderszins konden zij Gode niet dienen en waren zij Hem niet aangenaam. Dan was de dienst niet naar het recht en naar de reinheid des heiligdoms. Alzo had de hoogste Rechter geboden.

Die twee zaken liggen in deze tekstwoorden vervat, het wordt genoemd: "Ik zag als een glazen zee." Dus een zee waar men doorheen kon kijken, als van glas. Vervolgens wordt genoemd: "Met vuur gemengd." Gelijk brandende lampen die hun schijnsel gaven in de koperen zee, welke in het heiligdom stond, of gelijk de vuurkolom in de zee straalde, het zich deed aanzien alsof het water met vuur gemengd was. Een ieder zal wel weten, dat, wanneer een schip in zout water bij sterrenlicht vaart, dan lijkt het alsof het water met vuur gemengd is.

Hierdoor tekent zich helder en ten klaarste af, dat water alsmede vuur tot reiniging en tot loutering is. Daarmede voorstellend dat onder deze openbaring van de antichrist alles begrepen ligt, dus ook de kerk. Want wij kunnen ons niet buiten Nederland stellen, en buiten het wereldgebeuren. Wij zitten als schepselen Gods, als Europeanen hier in deze wereld, als Nederlanders mede begrepen onder zulke ernstige omstandigheden. Wat nu?, terwijl alles onder de verschrikkelijke toorn des Almachtige ligt?

Want God kan niet delen met hetgeen dat tegen Zijn Zoon is. Hij kan niet delen met heel de rompslomp zoals die in Nederland, in Europa, ja, in heel de wereld is, al heeft het nog zo de naam van christelijk.

God heeft slechts eerbied voor Zijn Zoon en Diens werk, en wil Zijn Zoon door ons geëerbiedigd hebben. Hij wil dat ik, gij, allen in Nederland, in de overzeese gebieden, in Europa, ja in de gehele wereld, Christus eert en eerbiedigt.

Nu is te zien over de lengte en breedte der aarde, ook in ons vaderland en zijn bezittingen dat Christus niet geëerd wordt, maar alles met de antichrist deelt, met die geest die overal werkend is. Of men dat noemt: tijdsverschijnsel, na-oorlogse werking of dergelijke, laat mij ook koud. Laten wij het beschouwen zoals het is, hoe oordeelt God over heel die zaak?

Hoe is het, kunnen wij in deze ondeugdelijke omstandigheden ons leven vinden, of lopen wij daarin te sterven? Dat is de grote vraag, persoonlijk, op de man af, bij mij en bij u: leeft gij, of sterft gij daarin? Loopt gij erin te sterven, daar de algehele staat en toestand, maatschappelijk, kerkelijk, op alle terrein, tegen Christus is? Als wij er in lopen te sterven van ellende, dan zien wij geen uitweg bij onszelf, net zo min als de Israëlieten een uitweg zagen toen zij bij de Rode zee kwamen.

Maar God had het zo beschikt!, en de zee was óók van Hem. Zo ook had God de koperen zee beschikt tot Zijn dienst, daar de priesters Hem niet konden en mochten dienen met vuile handen, ook de offerdieren waren Gode niet aangenaam, indien zij niet eerst afgewassen waren, alzo had God had het beschikt.

Als wij nu geen doorzicht meer hebben, dan blijft er niets over dan in de bangste nood ons tot Hem te wenden: "Oh God!" Daar is niet anders. Waar wij dan geen weg zien, geen doorzicht hebben, daar wil God, God zijn, en een pad maken. Waar wij dan geen leven hebben in die omstandigheden, daar wil die lieve Jehova Zelf dienen door het gezag Zijner Majesteit te doen gelden. En waar van het gezag Zijner Majesteit over ons is, daar moeten wij ons schikken onder Zijn Majesteit.

Wat kunnen wij ontmoeten onder het gezag Zijner Majesteit? Ik heb het dus niet over teksten of verzen, of er kwam zo in mij, en geredeneer over: "Ja, ik heb het ook gezegd hoor!" Neen! Maar, als men geen leven heeft buiten God, en dat in zo'n chaos in de wereld, dan wil die Jehova ons, in kruis en in lijden, dienen. Door Zijn bloed en Geest wil Hij ons reinigen en heiligen tot aanneming bij Hem. Daarom wordt het ook genoemd in het formulier van de doop, dat het volk Israëls door de Rode Zee is doorgestaan: "Door hetwelk de doop beduid werd."

Zo krijgen wij dan van de doop der genade, de doop des Geestes: dat God regeert, waaruit het is dat wij onder Gods Majesteit verder kunnen. Dan is dat als een uitzuiverings- een reinigingsproces. Tot welks einde? Om te ervaren, dat God ons reinigt en zuivert op zulk een wijze, dat wij geen gelegenheid hebben om ergens aan te hangen, op te steunen, te bouwen, geloof voor te hebben, betrouwen op te stellen, enig steunsel te hebben buiten God en Christus.

Wat is dat dan? Dat is de overwinning! Dat is: "Overwinning van het beest, en van zijn beeld, en van zijn merkteken, en van het getal zijns naams." In plaats dat het beest overwinnaar is, en ons heeft en bezet, is het dat Christus ons heeft, ons bezet. Dàt is het leven. Dat is het leven en de zaligheid.

Vervolgens lezen wij: "Welke stonden aan de glazen zee", als aan de oever. Wat is hier de zaak? Dat zij zien waar zij door- en uitgekomen zijn. Is dat geen liefde? Het is wel een beetje laat, maar weet je wat wij moesten doen? Eerst maar eens met elkaar zingen het laatste vers uit Psalm 100:

Want goedertieren is de HEER;
Zijn goedheid eindigt nimmermeer;
Zijn trouw en waarheid houdt haar kracht,
tot in het laatste nageslacht.

Dus zij hebben gezien waar zij door- en uitgeholpen zijn. Zijner Majesteits gezag en heerschappij had hen, die van natuur geen bijzondere mensen waren, maar zondaars gelijk als alle anderen, hier uitgezuiverd, ja gelijk goud of zilver gereinigd wordt. Zo had Hij ze gereinigd en uitgezuiverd van alle betrouwen buiten God en Christus, en van heel de opzet des duivels en van die antichrist, om ze buiten Christus te houden en ze te laten bouwen en steunen op hetgeen geen wezen in zich besluit.

Vervolgens lezen wij van dat beest dat het hoornen heeft: "Des Lams hoornen gelijk." Als een beeld dat Christus nabootst, alsof er heil en leven is met inzet van: dit, en de mens dat, en doen zó, en laten alzo. Maar Christus moet alles zijn, en dat gebeurt onder het gezag van God.

Wat hebben zij dan nog meer? Er staat hier: "Hebbende de citers Gods." Wat is dat voor een zaak? Immers dit, dat Hij zegt: "Mijn zoon! geef Mij uw hart." In die handelingen eigent God ons, Hij eigent ons hart. Dat eigent Hij op zulk een wijze, dat ons hart - het Zijne zijnde - uit Zijn genade als gevormd is tot een citer, welke de Heilige Geest als aanraakt en bespeelt. Wat komt er dan uit het hart voort? De zoetste tonen, alsof er op een citer gespeeld wordt door een vaardige speler. Daar komt dan uit voort wat wij hebben gelezen: "Zij zongen het gezang van Mozes, de dienaar Gods, en het gezang des Lams." Dat is het lied van verlossing, het lied van uitkomst.

Mirjam, en al de vrouwen hebben bij de Rode Zee gezongen, vanwege de verlossing en de uitkomst. De heiligen hierboven in heerlijkheid heffen de zang aan: "Door U, door U alleen", om in volkomenheid Hem lof toe te brengen, dat Christus Overwinnaar is - dat Lam Dat geslacht is van voor de grondlegging der wereld - en zij dáár delen in Zijn overwinning. Dat begint nu al, want wat hierboven in volmaaktheid is, is hier al bij aanvang.

Het wordt bezongen onder deze bewoordingen: "Groot en wonderlijk zijn Uw werken, Heere, Gij almachtige God, rechtvaardig en waarachtig zijn Uw wegen, Gij, Koning der heiligen!" Die Majesteit werkt zo, dat Hij geheel de eer verkrijgt, en Hem toegebracht wordt: spijsoffer in een rein vat, alsmede de tiend en het hefoffer. Dat zij dat Hem, Gode, wijden, vrijwillig geven: al de eer. Immers, dat doet men boven volmaakt, maar hier al in beginsel.

Wij lezen verder: "Wie zou U niet vrezen, Heere, en Uw Naam niet verheerlijken? Want Gij zijt alleen heilig." Alles wat daarbuiten is, is fout, dat is onheilig. Maar nu worden zij geheiligd, opdat zij naar het Beeld Gods gevormd zouden worden. Is Zijn vermaan: "Zijt heilig, want Ik ben heilig." Zie dan hier, als wij die proef doormaken van die zee met vuur gemengd, dan komt voor de dag, dat wij alzo geheiligd zijn: God is heilig, en wij zijn heilig in Christus, vanwege Zijn heiligheid.

"Want alle volken zullen komen, en voor U aanbidden; want Uw oordelen zijn openbaar geworden." Als wij het nu hier al bij aanvang moeten gaan doen vanwege Zijn werken, bedenk daarbij nog dit, dat Christus de Eindoverwinnaar zal zijn van al wat op de wereld te doen is, en dan zullen de Zijnen mede in Zijn overwinning mogen delen. Als het nu al zo'n vreugde verwekt, wat zal het dan straks zijn? Want dat zal zekerlijk gebeuren, dat de antichrist er aan gaat, in hoedanige weg ook en wat er ook op het wereldronde zal gebeuren, het einde van alles zal zijn, Christus Overwinnaar. Dan zullen alle volkeren moeten bekennen: Uw oordelen zijn openbaar geworden. Hij handelt alzo dat Hij van alles eer verkrijgt. O, als dat dan zo'n heerlijk en verheven werk is: Jezus Christus alles, alles, alles, laat Hij dan over ons heerschappij voeren. Ik zou een ieder wel willen opwekken: laat de wereld los met alles wat haar aanbelangt, zoek ten nauwste verbinding met Christus. Want groter waardij is er niet, dan in vrucht gelovig te genieten: ik ben helemaal van Jezus Christus! Ik wenste dat ik een ieder kon laten gevoelen wat vanavond hier mijn hart bezet, want ik gevoel mij zó Christus eigendom, dat het is mij hetzelfde is, of ik leef of sterf, want Hij is alles, dat is de zaligheid.

Daaruit wens ik, dat ik bij een ieder wat kon overdrukken, om u op te wekken samen heen te gaan en vlijtiglijk te zoeken de HEERE, onze God. Dat Hij daartoe Zelf door Zijn Geest en genade dit gesprokene heilige en zegene. Dat Hij het doe aan ons, aan onze jongens in de overzeese gebieden wanneer zij lezen wat wij nu verhandeld hebben, om te verstaan dat Christus alleen Overwinnaar is, en eenmaal als Overwinnaar openbaar zal worden tot spijt van al Zijne (en zover als wij de Zijnen zijn, ook mogen zeggen: mijne) vijanden. Verheffe Hij daartoe Zijn vriendelijk licht en aanschijn over ons, om Zijns verbonds wil. Amen.

Slotzang: Psalm 79: 7

Zo zullen wij, de schapen Uwer weiden,
In eeuwigheid Uw lof, Uw eer verbreiden...

Zegen: Gaat voorts heen in vrede en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, en de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen